

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | Drie dagen lang zat er volk op het dak van de Antwerpse Sint-Anna-ten-Drieënkerk. Achtenveertig zonnepanelen liggen er nu. Maximaal vermogen 11.520 watt. Het zijn indrukwekkende cijfers en Sint-Anna-ten-Drieën mag zich met recht 'ecokerk' noemen. De bijbehorende ecokerkfabriek deelt de titel echter graag met kerken die gewoon afval sorteren of spaarlampen gebruiken. Op hun pastoor die steevast op de fiets naar vergaderingen komt, zijn zij immers even trots als op de panelen op het dak.

We leven in een griezelig land

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

„Wat leven we toch in een griezelig land, dacht ik, toen ik onlangs naar *De zevende dag* keek. We zijn, op één na, wereldrecordhouder in het aantal zelfmoorden, maar zelfs bij gemeenteraadsverkiezingen willen enkele partijen van de dood een thema maken. Als u meende dat gemeenteraadsverkiezingen gaan over kinderkribbes, sociale woningbouw, huisvuilophaling, schooltjes die op instorten staan en bejaardentehuizen die onbetaalbaar worden en waar onvoldoende plaatsen zijn, dan heeft u het verkeerd voor. In oktober mag u stemmen over een zelfgekozen dood voor baby's en dementerende bejaarden.

Aan dat plaatsgebrek in de bejaardentehuizen kunt u volgens SP.A en Open VLD zelf iets doen door de partijen te versterken die plaatsen willen ruimen in Huize Avondrood, door een glijbaan – ze noemen het zelf een 'begeleide weg' – naar de laatste deur te organiseren.

Is mijn voorstelling van zaken niet een beetje kort door de bocht? Natuurlijk wordt dit alles met de argumenten omkleed dat het hier gaat om de autonome zelfbestemming waarop de mens in de eenentwintigste eeuw recht heeft. Maar de manier waarop het debat over euthanasie voor kinderen en dementerende bejaarden op televisie wordt gevoerd, verradt dat bij voornoemde partijen de ideologie vooropstaat. Men heeft het in het euthanasie-

debat vaak over 'therapeutische hardnekkigheid', waarbij men het leven van een stervende nodeloos wil rekken, maar hier lijkt het te gaan om een geval van ideologische hardnekkigheid om het in te korten.

De VRT is al weken bezig de tiende verjaardag te 'herdenken' van de euthanasiewet die op 28 mei 2002 door de paars-groene regering door de Kamer werd gesleurd. Herdenkingen willen in de journalistieke wereld wel eens als 'artificiële actualiteit' worden gekwalificeerd, maar dit keer blijkbaar niet.

Een hoogtepunt was een item in *Terzake* van 4 mei, waarin de beelden werden getoond van Ella-Louise, een tien maanden oude, stervende baby, gefilmd door de moeder. In een interview met *Het Nieuwsblad* zegt die moeder dat het louter toevallig is dat het wetsvoorstel om de euthanasiewet uit te breiden tot kinderen en dementerende bejaarden, samenviel met haar optreden op de televisie. „Via het Humanistisch Verbond kregen we van *Terzake* de vraag om over ons wedervaren te getuigen en dat hebben we gedaan”, liet de moeder optekenen. De beelden werden in *De zevende dag* nog maar eens getoond, als inleiding op een debat tussen SP.A, Open VLD, N-VA en CD&V. Na zo'n hartverscheurende beelden is screen argumenteren haast niet meer mogelijk.

Het is niet de eerste keer dat het thema 'euthanasie' in een kiesstrijd wordt gegooid. Mieke Vogels van Groen! wilde ooit een Groene Telefoon in het leven roepen die mensen die geen euthanasie kregen in katholieke ziekenhuizen, konden bellen. De euthanasiewet werd eertijds door paars-groen beschouwd als de ultieme overwinning op de eeuwenoude katholieke moraal waarbij de Kerk werd voorgesteld als een instelling die er genoeg in vond mensen te laten lijden. Wie een beetje de kerkgeschiedenis kent, weet dat het dolorisme compleet vreemd was aan het christendom, tot de negentiende eeuw waarin allerlei bizarre dingen binnenslopen die door lieden zoals Nietzsche – terecht – werden gehekel. Maar daar heeft de Kerk zich al heel lang van hersteld. Er is geen enkel katholiek ziekenhuis in dit land waar men iemand onnodig zal laten lijden.

Over 'uitbreiding' gesproken. In dezelfde *Terzake* kwam een mevrouw van de voorheen katholieke arbeidersvrouwen, die net hun tachtig jaar oude katholieke identiteit hebben geëuthanaseerd, vertellen dat ze voortaan gaan „wildbreien”. Wildbreien? Jazeker. Om de rechten van de vrouw te doen triomferen, willen ze resoluut een aantal monumenten bekleden met hun breiwerkjes.„